

Arrest

nr. 324 586 van 3 april 2025
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 november 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van tweede verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor eerste en derde verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2019 dienden de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 15 september 2020 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 8 juni 2021 ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.3. Op 30 november 2020 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 256 536 van 15 juni 2021 bevestigd.

1.4. Op 7 juli 2021 beslist de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13*quinquies*) af te leveren.

1.5. De verzoekende partijen dienden op 29 juli 2021 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 14 maart 2023 ongegrond verklaard. Op dezelfde dag trof de gemachtigde eveneens twee bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.6. De verzoekende partijen dienden op 20 januari 2024 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* de Vreemdelingenwet.

1.7. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de in punt 1.5 vermelde beslissingen werden bij arrest met nummer 301 123 van 6 februari 2024 door de Raad verworpen.

1.8. De gemachtigde nam op 22 oktober 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De verzoekende partijen werden hiervan op 14 november 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.01.2024 werd ingediend en op 07.02.2024 en 27.09.2024 werd geactualiseerd door :

H., V.(R.R.:(...)) geboren te Y. (...) op (...)

*H., S. (...) (R.R. (...))
Geboren te Y. (...) op (...)21.09.1995
+ minderjarig kind
H., Y. (R.R. (...))
Geboren te Y.(...) op (...)*

Nationaliteit: A.(...)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

Volgens het administratief dossier vlogen betrokkenen op 28.03.2019 naar Polen en zijn ze de volgende dag naar Luxemburg gevlogen om vervolgens met de auto naar België te komen. Ze betraden het grondgebied op 29.03.2018 en dienden een verzoek om internationale bescherming (VIB) in op 08.04.2019. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het VIB en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun VIB werd afgesloten op 16.06.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (BGV) te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Volledigheidshalve merken wij op dat betrokkenen twee 9ter aanvragen indienden, respectievelijk op 15.09.2020 en 29.07.2021, deze werden ontvankelijk doch ongegrond afgesloten op 08.06.2021 en 14.03.2023. Een BGV werd hen betekend op 07.07.2021 en 28.03.2023. Betrokkenen dienden op 20.01.2024 onderhavige aanvraag in.

Betrokkenen halen aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij merken wij op dat ook hierin casu geen sprake is van gedwongen terugleiding. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure zouden kunnen indienen.

Betrokkenen beroepen zich op de medische elementen in hoofde van meneer H., V.(...). Ter staving hiervan leggen zij volgende stukken voor: een standaard medisch getuigschrift dd. 01.12.2023, dialyseverslag nefrologie zonder datum, consultatieverslag cardiologie dd. 05.07.2023 en 05.02.2024, opnameverslag dd. 09.03.2020, verslag beeldvorming MRI hart dd. 18.06.2020, resultaten labo 2023, overzicht thuistherapie dd. 02.12.2023 en 07.02.2024 en bevestiging afspraak cardiologie dd. 22.07.2024. Er dient opgemerkt worden dat, daar wij geen arts zijn en dat wij dus niet kunnen oordelen over de medische toestand van betrokkene, er een advies werd gevraagd aan de arts-adviseur van Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het advies dd. 08.08.2024 werd bij gesloten omslag toegevoegd aan deze beslissing. In het antwoord van de arts-adviseur van DVZ, op 08.08.2024 overgemaakt aan de dienst Humanitaire Regularisatie, attesteert hij dat er op basis van de voorgelegde medische informatie geen tegenindicatie is tot te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische begeleiding beschikbaar is in het land van herkomst. Uit het medisch advies blijkt dat betrokkene vanuit medisch oogpunt wel in staat is om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag via de geëigende procedure in te dienen. De ingeroepen medische elementen kunnen dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen in de aanvraag naar de omzendbrief van 19.02.2003. In de omzendbrief van 19.02.2003 over de toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen staat het volgende te lezen: Een verblijf van lange duur, of het feit van geïntegreerd te zijn in de samenleving vormt op zich geen buitengewone omstandigheid die het indienen van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk volgens de procedure van artikel 9, derde lid, van de wet, zou rechtvaardigen. als de vreemdeling hier reeds lang verblijft en/of zelfs als hij hier geïntegreerd is, moet hij immers nog altijd aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen. Betrokkene dient aldus aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die haar zouden verhinderen om tijdelijk terug te keren, wat in casu door ons niet wordt vastgesteld.

Betrokkenen beweren dat het onwenselijk is om in dit stadium van integratie gedwongen terug te moeten terug te moeten keren naar hun geboorteland en dat het voor haar werkelijk een trauma zou betekenen. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien het behoort tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Betrokkenen beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal verankerd is, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken en te concretiseren op welke wijze hun integratie hun dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV-arrest nr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkenen verwijzen naar het sociaal en economisch welzijn en wensen zich te beroepen op het recht op de eerbiediging van privé familie- en gezinsleven, ze verwijzen hierbij naar artikel 8 van het EVRM. We merken vooreerst op dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan (hier in casu Armenië) uitgesloten is (RVV-arrest 232520 van 13 februari 2020). Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale en economische contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RVV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639).

Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen in hun land van herkomst via de modern communicatiemiddelen contact kunnen houden met hun sociale en economische bindingen in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Betrokkenen verwijzen naar de schooldocumenten van hun minderjarige zoon. Het feit dat hun oudste zoon naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat hun scholing in België mogelijk slecht een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van hun kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het feit dat hun zoon in België heeft schoolgelopen, geeft enkel aan dat hij het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Tenslotte kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat, gelet op de nog jonge leeftijd van het kind, namelijk zes jaar, dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het argument dat betrokkenen nooit in aanraking zijn gekomen met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (dat betrokkene over een actieve als passieve kennis van het Nederlands beschikken, dat betrokkenen een zeer goede integratie hebben in ons land, dat betrokkene op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt en dat op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven, werkdocumenten van mevrouw, vrijwilligerswerk van mevrouw, gelijkwaardigheidsverklaring van diploma van mevrouw, werkbelofte van

mevrouw) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.9. De gemachtigde besliste op 22 oktober 2024 tevens tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de eerste verzoekende partij. De eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) werd hiervan op 14 november 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: H., V.
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Y.(...)
nationaliteit: A.(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : voor zijn partner, mevrouw H., S. (R.R. (...)) en het minderjarige kind H., Y. (...), geboren op (...), werd er eveneens op 22.10.2024 een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarige kind niet. Immers vermits betrokkene één van de ouders, wettelijke vertegenwoordiger, is van het minderjarige kind is het in het belang van het minderjarige kind dat hij de administratieve situatie van de ouders volgt.

Het gezins- en familieleven : de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De gezondheidstoestand : betrokkene beroept zich op medische elementen. Echter, uit het medisch advies dd. 08.08.2024 blijkt dat betrokkene in staat is om te reizen en dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst. Het administratief dossier bevat geen medische stukken die dateren van het uitgebrachte medische advies.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

1.10. De gemachtigde besliste op 22 oktober 2024 eveneens tot afgifte aan de tweede verzoekende partij van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) werd hiervan tevens op 14 november 2024 in kennis gesteld. Dit vormt de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: H., S. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Y. (...)
nationaliteit: A. (...)
+ minderjarig kind: H., Y. (...), geboren te Y. (...) op (...), A.(...)*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : voor haar partner, meneer H., V. (...) (R.R. (...)), werd er eveneens op 22.10.2024 een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarige kind, H., Y. (...), geboren op (...) niet. Immers vermits betrokkene één van de ouders, wettelijke vertegenwoordiger, is van het minderjarige kind is het in het belang van het minderjarige kind dat hij de administratieve situatie van de ouders volgt.

Het gezins- en familieleven :de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat ze niet in staat zou zijn om te reizen noch dat reizen wordt afgeraden noch dat betrokkene niet in haar land van herkomst kan verblijven of dat betrokkene niet in staat zou zijn de aanvraag tot machtiging van verblijf in haar land van herkomst in te dienen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

1.11. Ter terechtzitting heeft verwerende partij meegedeeld dat de verzoekende partijen op 25 november 2024 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

hebben ingediend. Met betrekking tot deze aanvraag werd nog geen beslissing genomen door de gemachtigde.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van de zorgvuldigheidsplicht *juncto* de motiveringsplicht zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen ook de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). Zij lichten hun middel concreet als volgt toe:

“Volledig ten onrechte krijgen verzoekers een weigeringsbeslissing omtrent hun regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing: “In het antwoord van de arts-adviseur van DVZ, op 08.08.2024 overgemaakt aan de dienst Humanitaire Regularisatie, attesteert hij dat er op basis van de voorgelegde medische informatie geen tegenindicatie is tot te reizen, en dat de (noodzakelijke) medische begeleiding beschikbaar is in het land van herkomst. Uit het medisch advies blijkt dat betrokkene vanuit medisch oogpunt wel in staat is om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag via de geëigende procedure in te dienen. De ingeroepen medische elementen kunnen dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekers wensen te benadrukken dat de heer H. V. (...) uitermate ernstig ziek is. Hij lijdt aan terminaal nierfalen waarvan chronische intermitterende hemodialyse. Verzoeker moet regelmatig, namelijk 3 keer per week, een hemodialyse ondergaan in het ziekenhuis. Hij dient aldus strikt opgevolgd te worden. Er is geen enkele garantie hiervoor opgenomen in de bestreden beslissing zodat verzoeker 3 keer per week een levensnoodzakelijke hemodialyse kan ondergaan in het ziekenhuis.

De voorziene duur van de noodzakelijke behandeling is levenslang, tenzij hij een niertransplantatie kan ondergaan. Verder heeft hij een prognose met access problemen en hart- en vaataandoeningen na jarenlange dialyse. Indien de behandeling wordt stopgezet, zullen zijn medische problemen nog verergeren. Het kan lijden tot het overlijden van de heer H. V. (...).

Een regelmatige opvolging door een specialist is vereist voor een positieve evolutie in zijn gezondheidstoestand.

In het kader hiervan, wensen verzoekers ook te verwijzen naar de gezondheidszorg in Armenië.

Volgens een artikel van 16.03.2023 van WHO kampt Armenië momenteel met talloze uitdagingen op het gebied van gezondheidszorg, met niet-overdraagbare ziekten (NCD's) die naar schatting 93% van alle sterfgevallen in het land veroorzaken, wat hoger is dan het wereldwijde gemiddelde van 71%. Bestuur, financiering, personeelsbestand, zorgmodel, kwaliteit van zorg en digitale technologieën zijn allemaal aandachtsggebieden die moeten worden aangepakt om het gezondheidszorgsysteem te verbeteren. <https://www.who.int/europe/news/item/16-03-2023-armenia-takes-steps-to-improve-its-primary-health-care-system#:~:text=Currently%20Armenia%20is%20facing%20numerous,the%20global%20average%20of%2071%25.>

Een rapport uit 2018 schetste een recent beeld van de gezondheidszorg in Armenië. Ongeveer 400.000 mensen in Armenië zijn arm of bijna arm. Ondertussen behoren minstens 233.000 van deze mensen tot een kwetsbare groep, waaronder gehandicapten, kinderen en ouderen. In 2014 meldde 31,8% van de armste Armeniërs dat ze langer dan drie dagen ziek waren, maar dat ze geen behandeling zochten vanwege financiële redenen. Slechts 4,2% van de rijkste Armeniërs nam dezelfde beslissing.

Een rapport van de publieke opinie dat BMC in 2020 publiceerde, schetste de huidige gevoelens van het Armeense volk ten opzichte van hun gezondheidszorgsysteem. De onderzoekers ondervroegen meer dan 500 Armeense burgers over het gezondheidszorgsysteem van het land. Bijna de helft van de respondenten geloofde niet dat burgers in Armenië gelijke toegang tot gezondheidszorg hadden. Bijna 70% van de respondenten vond dat de overheid een grotere verantwoordelijkheid zou moeten hebben ten opzichte van de gezondheid van een individu, waaronder het financieren van gezondheidszorgdiensten.

<https://borgenproject.org/healthcare-in-armenia/>

Verzoeker, de heer H. V. (...), moet strikt opgevolgd worden. Bij terugkeer naar Armenië bestaat er een groot risico dat hij niet de nodige zorg zal kunnen krijgen.

Het is voor heel de familie moeilijk om te gaan met de ziekte van verzoeker. Zowel financieel als medisch zullen verzoekers in problemen geraken. De ziekte houdt een reëel risico in voor het leven en de fysieke integriteit van verzoeker. De ziekte houdt evenwel een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling door het gebrek aan een adequate behandeling in Armenië. Niet alleen voor verzoeker is het moeilijk, maar ook voor zijn gezin. Zijn echtgenote, H. S. (...), en zijn minderjarig kind, H. Y. (...), lijden er ook onder. Ze dienen bij alles wat ze onderhandelen rekening te houden met de ziekte van verzoeker.

Het is voor verzoekers al moeilijk genoeg om te gaan met de ziekte van verzoeker. Ze leven hierbij ook nog eens met onzekerheid wat de toekomst hun zal brengen.

Verzoekers hebben hier een leven opgebouwd. Het minderjarig kind, H. Y. (...), gaat naar school, verzoeker krijgt hier in België de nodige behandeling en wordt strikt opgevolgd door de artsen.

Duidelijk is dus dat de heer H. V. (...) in elk geval in België aangewezen is op de medische opvolging die hij niet kan genieten in zijn land van oorsprong.

Verzoekers hebben er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing o.a. stelt dat er geen schending zou zijn van artikel 8 EVRM: "Bovendien kan worden gesteld dat de verplichting om terug te keren slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar sociale en economische banden, waardoor deze geen of ernstige schade met zich meebrengt."

Verzoekers wensen evenwel te benadrukken dat artikel 8 EVRM het niet enkel heeft over het familieleven, doch ook over het privéleven.

Verzoekers kunnen dan ook niet gedwongen worden om terug te keren naar hun land van herkomst, waar ze de rust van hun privéleven verstoord zien en waar de heer H. V. (...) een risico loopt slachtoffer te worden van de slechte gezondheidszorg wat zou kunnen lijden tot zijn dood.

Verzoekers wensen te verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State (arrest 49821 van 13/07/1993 (Or. Des Etrangers 1994, n077, p. 27), " . dat artikel 8 E.V.R.M. van toepassing is in het kader van artikel 9§3 van de wet van 15/12/1980". De regularisatiebeslissing moet dus rekening houden met het sociaal en economisch welzijn dat verzoeker in ons land heeft gevestigd in de zin van artikel 8 E.V.R.M. Verzoeker benadrukt ook dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken een schending vormt van zijn recht op privacy.

Verzoekers wensen erop te wijzen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eerder, in arrest RvV nr. 205.020 van 7 juni 2018, de Dienst Vreemdelingenzaken erop heeft gewezen dat een bevel om het grondgebied te verlaten dat door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt uitgevaardigd aan een vreemdeling die reeds lang (wettelijk) in België verblijft, een ontoelaatbare inmenging vormt in zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven, beschermd door artikel 8 EVRM.

Er dient gesteld te worden dat verzoekers op 08.04.2019 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Hun verzoek tot internationale bescherming werd afgesloten op 16.06.2021 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In een dergelijk geval moet de Dienst Vreemdelingenzake een zorgvuldige afweging maken tussen enerzijds het belang van de betrokkenen om hun privéleven in België uit te oefenen en anderzijds het algemeen belang van de Belgische Staat om een migratiebeleid te voeren en de openbare orde te handhaven. Bij de belangenafweging mag de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet beperken tot het gezinsleven van de betrokkene, maar moet ze ook rekening houden met het privéleven.

Verzoekers verblijven sinds maart 2019 in België. Bovendien zijn verzoekers voor al die tijd dat ze al in ons land verblijven nooit in aanraking gekomen met het gerecht. Verzoekers hebben ook een blanco strafregister.

Dat gelet op het voorgaande er zonder twijfel kan gesteld worden dat verzoekers op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoekers geenszins kan getwijfeld worden.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering (onontvankelijk) van de regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet alsook het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook in strijd is met artikel 3 en artikel 8 EVRM, alsook van de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsplicht.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekers.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu*, zoals blijkt uit wat volgt, voldaan.

De Raad merkt op dat in de eerste bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die kunnen rechtvaardigen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de daartoe bevoegde diplomatieke of consulaire post kunnen indienen. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden.

De Raad stelt vast dat ook in de tweede en derde bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan werd besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, waardoor reeds is voldaan aan artikel 8 van dezelfde wet, dat oplegt dat de bepaling van artikel 7 die werd toegepast wordt vermeld. Daarnaast bevatten de tweede en derde bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Meer in het bijzonder wordt gesteld dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum, en dat verzoekster niet over een geldig paspoort noch over een geldig visum beschikt. Deze feitelijke vaststellingen worden door de verzoekende partijen niet betwist of weerlegd. In de bestreden bijlagen 13 worden tevens de elementen die conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering de bestreden beslissingen hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2. In de mate dat de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats. Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partijen beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om

tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. *In casu* is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partijen niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van herkomst.

2.4. De verzoekende partijen verwijzen vooreerst naar de gezondheidsproblemen van verzoeker. Blijkens de medische informatie vervat in het administratief dossier heeft verzoeker te kampen met chronische nierinsufficiëntie, arteriële hypertensie en paroxysmale voorkamerfibrillatie, waarvoor hij een medicamenteuze behandeling krijgt en driemaal per week een dialysebehandeling dient te ondergaan. De verzoekende partijen betogen dat de verzoeker strikt dient opgevolgd te worden door een specialist, en dat indien de behandeling wordt stopgezet de medische problemen van verzoeker zullen verergeren en tot zijn overlijden kunnen leiden. Zij voeren onder verwijzing naar algemene informatie over de gezondheidszorg in Armenië aan dat er een groot risico bestaat dat verzoeker in Armenië niet de nodige zorg zal kunnen krijgen.

2.4.1. Er moet evenwel worden vastgesteld dat verweerder met de gezondheidsproblematiek van verzoeker rekening heeft gehouden en heeft geduid dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om te reizen en dat de (noodzakelijk) medische begeleiding beschikbaar is in het land van herkomst.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat een ambtenaar-geneesheer op 20 februari 2023, bij de beoordeling van de op 29 juli 2021 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vaststelde dat reizen met de bij verzoeker vastgestelde pathologie mogelijk is en dat de noodzakelijke medische zorgen ook in Armenië beschikbaar en voor verzoeker toegankelijk zijn. Het beroep van de verzoekende partijen gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van 14 maart 2023, waarbij deze machtigingsaanvraag ongegrond werd bevonden, werd op 6 februari 2024 bij arrest met nummer 301 123 verworpen. De Raad oordeelde dat de kritiek van verzoekers op het medisch advies van 20 februari 2023 niet van dien aard was dat het de bevindingen van de raadgevend arts met betrekking tot de beschikbaarheid en toegankelijkheid in hun land van herkomst van de noodzakelijke behandeling en opvolging kon weerleggen. Daar de verzoekende partijen op 20 januari 2024 aan hun machtigingsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet diverse medische attesten hadden toegevoegd die dateerden van na voormeld medisch advies, heeft de gemachtigde andermaal het advies van een ambtenaar-geneesheer ingewonnen. Deze stelde in zijn schrijven van 8 augustus 2024 vast dat reizen met de bij de verzoeker vastgestelde pathologie mogelijk is, mits zorgcontinuïteit verzekerd kan worden, en dat de noodzakelijke medische zorgen ook in Armenië beschikbaar zijn. Op basis van dit advies motiveert de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing dat verzoeker vanuit medisch oogpunt in staat is om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om daar de verblijfsaanvraag via de geëigende procedure in te dienen, zodat de ingeroepen medische elementen niet aanvaard kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. In de tweede bestreden beslissing licht de gemachtigde toe dat uit dit medisch advies blijkt dat verzoeker in staat is om te reizen en dat de nodige zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst. Er wordt voorts op gewezen dat er geen medische stukken werden neergelegd die dateren van na het medisch advies van de arts-geneesheer van 8 augustus 2024.

De verzoekende partijen halen in hun verzoekschrift geen enkel concreet en dienstig element aan waaruit kan worden afgeleid dat deze door de arts-adviseur gedane vaststellingen thans niet meer accuraat zouden zijn, dat de gezondheidstoestand van verzoeker sinds het ogenblik van deze vaststellingen op ongunstige wijze zou zijn geëvolueerd, of dat verzoeker om medische redenen niet langer in staat zou zijn om te reizen. Door louter opnieuw naar de medische problematiek van verzoeker te wijzen tonen de verzoekende partijen derhalve niet aan dat verweerder verkeerd of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat niet blijkt dat de door hem aangevoerde gezondheidsproblemen, die werd verduidelijkt in een standaard medisch getuigschrift, een terugkeer naar zijn herkomstland in de weg staan.

2.4.2. Daar waar de verzoekende partijen verwijzen naar rapporten over de gezondheidszorg in Armenië, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partijen het rapport uit 2018 dat volgens hen “*een recent beeld*” schetst van de gezondheidszorg in hun land van herkomst niet hebben toegevoegd aan hun verzoekschrift. Wat wel werd toegevoegd is een rapport van de WHO getiteld “*Armenia takes steps to improve its primary health-care system*” van 16 maart 2023, en een blogpost op de website van The Borgen Project met als titel “*Improving Access to Healthcare in Armenia*” van 16 mei 2021.

De Raad stelt vervolgens vast dat nergens uit de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch uit enig ander stuk vervat in het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partijen de gebrekkige gezondheidszorg in Armenië in hun verblijfsaanvraag zelf, dan wel in een later stadium als buitengewone omstandigheid hebben aangevoerd. Evenmin hebben zij, zoals zij ter terechtzitting hebben betoogd, erop gewezen dat de

diplomatieke post bevoegd voor Armenië zich in Moskou zou bevinden, noch hebben zij aangehaald dat er geen rechtstreekse vluchten naar Armenië voorhanden zouden zijn.

De Raad herhaalt en benadrukt dat het uitgangspunt van de beoordeling of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt of het voor haar bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk zou om de verblijfsaanvraag in te dienen via de geijkte procedure de aanvraag is die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153 367). De gemachtigde dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. De verzoekende partij kan deze niet eerder aangehaalde elementen daarenboven niet voor de eerste keer invoeren voor de Raad. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich immers plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces.

2.4.3. In de mate dat de verzoekende partijen betogen dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM, en hierbij refereren naar de gezondheidstoestand van verzoeker wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Het begrip *“uitzonderlijke gevallen”* werd nader omschreven in de zaak Paposhvili / België (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10). Hierin oordeelde het Hof oordeelde dat onder *“andere zeer uitzonderlijke gevallen”* zoals bedoeld in de zaak N v. Verenigd Koninkrijk die aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM dienen begrepen te worden de situaties die een verwijdering van een ernstig zieke persoon inhouden waarbij substantiële gronden zijn aangetoond om aan te nemen dat deze persoon, hoewel niet in imminent levensgevaar, een reëel risico loopt, omwille van de afwezigheid van of het gebrek aan toegang tot adequate behandeling in de ontvangende staat, te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand resulterende in intens lijden of in een opmerkelijke vermindering van de levensverwachting. Het Hof wees erop dat deze situaties overeenstemmen met de hoge drempel inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in zaken die betrekking hebben op de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.

In casu tonen de verzoekende partijen dergelijke uitzonderlijke situatie evenwel niet aan, dit gezien in het licht van voorgaande vaststellingen blijkt dat verzoeker in Armenië terecht kan voor de door hem benodigde medische zorgen. Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet aangenomen worden.

2.5. De verzoekende partijen benadrukken dat artikel 8 van het EVRM niet enkel betrekking heeft op het familieleven maar ook op het privéleven. Zij betogen dat de regularisatiebeslissing rekening moet houden met sociaal en economisch welzijn dat de verzoekende partijen in België hebben gevestigd in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij wijzen er vervolgens op dat de Raad in een arrest van 7 juni 2018 geoordeeld heeft dat een bevel om het grondgebied te verlaten dat door de Dienst Vreemdelingenzaken wordt uitgevaardigd aan een vreemdeling die reeds lang (wettelijk) in België verblijft, een ontoelaatbare inmenging vormt in zijn recht op eerbiediging van zijn privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Zij wijzen er vervolgens op dat zij op 8 april 2019 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, dat op 16 juni 2021 definitief werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad. In een dergelijk geval moet de Dienst Vreemdelingenzaken volgens de verzoekende partijen een zorgvuldige afweging maken tussen enerzijds het belang van de betrokkenen om hun privéleven in België uit te oefenen en anderzijds het algemeen belang van de Belgische Staat om een migratiebeleid te voeren en de openbare orde te handhaven. Bij deze belangenafweging mag de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet beperken tot het gezinsleven van de betrokkene, maar moet deze ook rekening houden met het privéleven. De verzoekende partijen wijzen er vervolgens op dat zij sinds maart 2019 op het Belgisch grondgebied verblijven, dat zij op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van de Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt, zodat er aan hun integratie niet kan getwijfeld worden.

2.6.1. Het door de verzoekende partijen geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Evenmin houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verdragsstaten hebben, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en met inachtneming van hun verdragsverplichtingen, het recht de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen op hun grondgebied te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben bovendien het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, § 81; EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, § 101)

In casu vertaalt dit prerogatief tot migratiebeheer zich concreet in het beginsel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9 van de Vreemdelingenwet in het buitenland wordt ingediend. Wanneer een aanvraag op Belgisch grondgebied wordt ingediend, moeten, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, buitengewone omstandigheden worden aangetoond. In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, zoals gewaarborgd onder voornoemde verdragsbepaling, oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ is een ruime term. Het EHRM benadrukt dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden

2.6.2. In de eerste bestreden beslissing motiveert de verwerende partij aangaande het privé- en/of familie- en gezinsleven van de verzoekende partijen concreet als volgt:

“Betrokkenen verwijzen naar het sociaal en economisch welzijn en wensen zich te beroepen op het recht op de eerbiediging van privé familie- en gezinsleven, ze verwijzen hierbij naar artikel 8 van het EVRM. We merken vooreerst op dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is

(RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Afghanistan (hier in casu Armenië) uitgesloten is (RVV-arrest 232520 van 13 februari 2020). Bovendien kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkenen definitief gescheiden zullen worden van hun sociale en economische contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de RVV het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van art. 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639).

Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkenen in hun land van herkomst via de modern communicatiemiddelen contact kunnen houden met hun sociale en economische bindingen in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Betrokkenen verwijzen naar de schooldocumenten van hun minderjarige zoon. Het feit dat hun oudste zoon naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kind plaatsvond in precair verblijf en dat hun scholing in België mogelijk slecht een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van hun kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Het feit dat hun zoon in België heeft schoolgelopen, geeft enkel aan dat hij het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Tenslotte kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat, gelet op de nog jonge leeftijd van het kind, namelijk zes jaar, dat hij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Dit kan bijgevolg niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen heeft de verwerende partij de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen inzake hun gezins- en privéleven in overweging genomen doch duidelijk gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhinderen. De verzoekende partijen gaan in hun verzoekschrift nergens concreet in op deze door verweerder gedane beoordeling.

Daar waar de verzoekende partijen onder verwijzing naar een arrest van de Raad betogen dat de bestreden beslissingen een ontoelaatbare inmenging van hun recht op eerbiediging van hun privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Verder moet worden benadrukt dat de verzoekende partijen weliswaar reeds verscheidene jaren in België verblijven, maar dat zij slechts waren toegelaten tot verblijf in afwachting van de definitieve beslissing met betrekking tot hun verzoek tot internationale bescherming, , i.e. tot 15 juni 2021 toen Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 30 november 2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft bevestigd. Verder hebben de verzoekende partijen twee verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend, met name in september 2020 en in juli 2021. Geen van deze aanvragen resulteerde in een machtiging tot verblijf. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, maken de bestreden beslissingen dan ook geen einde aan enig bestaand verblijfsrecht, en kunnen deze niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven van de verzoekende partijen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen wat betreft hun privéleven erop wijzen dat zij sinds maart 2019 in België verblijven en zich geïntegreerd hebben. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormelde verdragsbepaling zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendigd zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. De normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande, is op zich niet voldoende. De verzoekende partijen tonen *in casu* niet aan dat de banden die zij met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Noord-Macedonië uitgesloten is. Uit de stukken die zij aan hun machtigingsaanvraag hebben toegevoegd blijkt immers niet dat zij gewag kunnen maken van sociale banden die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. De beoordeling van verweerder dat de verzoekende partijen geen beschermenswaardig privéleven hebben aangetoond acht de Raad in het licht van de omstandigheden die de zaak van de verzoekende partijen kenmerken geenszins incorrect of kennelijk onredelijk.

Zelfs indien verzoekende partijen gewag zouden kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in België, *quod non*, dan blijkt uit de vaste rechtspraak van het van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Dergelijke elementen liggen niet voor. De gemachtigde heeft terecht aangestipt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betreft, dat de verzoekende partijen niet definitief gescheiden zullen worden van hun sociale en economische contacten, en dat dergelijke tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Tenslotte heeft de gemachtigde er nog op gewezen dat de verzoekende partijen hun sociale en economische contacten kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen. De verzoekende partijen ondernemen in hun verzoekschrift geen enkele poging om deze motieven concreet te weerleggen of te ontkrachten.

2.5.3. In de mate dat de verzoekende partijen lijken aan te voeren dat de tweede en derde bestreden beslissing enkel nagaan of er een te beschermen familieleven is in België, maar niet of er een te beschermen privéleven is, wijst de Raad erop dat de bewoordingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet enkel "*het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand*" vermelden en niet het privéleven. Dient er bovendien op gewezen te worden dat verwerende partij pas na het nemen van de eerste bestreden beslissing overging tot de afgifte van het bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of er redenen zijn met betrekking tot het privéleven van de verzoekende partijen die een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland in de weg staan, doch geoordeeld heeft dat dit niet het geval is. Zoals blijkt uit wat voorafgaat hebben de verzoekende partijen niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij bij het nemen van de voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing artikel 8 van het EVRM heeft geschonden. Gelet op het gegeven dat de onontvankelijkheidsbeslissing en de bestreden bijlagen 13 op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde zijn genomen, tonen de verzoekende partijen dan ook niet aan dat de gemachtigde het moment van het nemen van de bestreden bevelen geen rekening zou gehouden hebben met hun privéleven.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat de motieven van de bestreden beslissingen wijzen op een onredelijke of een ondeugdelijke motivering. Het betoog van de verzoekende partijen laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen genomen zijn op grond van onjuiste gegevens. Evenmin maken de verzoekende partijen een schending van artikel 3 of 8 van het EVRM aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter
--------------	---------------

C. VAN DEN WYNGAERT,	K. ALLYNS
----------------------	-----------